

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.506 van 20 oktober 1998
in de zaak A. 47.993/XII-1454.**

In zake : Arsene CORTHOUTS,
wonende te KURINGEN,
Bremstraat 10

tegen :

de Provincie LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Arsene CORTHOUTS op 19 augustus 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 17 juni 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende zijn ambtshalve ontslag met ingang van 1 augustus 1985 als leraar aan het Provinciaal Hoger Handelsinstituut te Hasselt, alsook om, "voor zover dat in de bevoegdheid ligt van de Raad van State", de provincie Limburg te veroordelen tot vergoeding van "pensioennadeel";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 15 mei 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gezien de "aanvullende nota" van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 1 juli 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 september 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van Bestuurssecretaris V. LEEMANS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Bij besluit van 25 mei 1969 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg wordt verzoeker vast benoemd tot leraar aan het Provinciaal Hoger Handelsinstituut (P.H.H.I.), met ingang van 1 september 1969.

1.2. Ingevolge een reeks elkaar opvolgende besluiten van de bestendige deputatie -het eerste is 9 augustus 1984 gedateerd, het laatste 27 juli 1989- is verzoeker vanaf 1 augustus 1984 tot en met 31 juli 1991 ter beschikking gesteld wegens persoonlijke aangelegenheden. Eerst, tot einde schooljaar 1984-1985, voor een stage als inspecteur bij het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin, dan, met ingang van 1 augustus 1985, voor een stage bij het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, vervolgens, met ingang van 1 augustus 1986, voor een stage bij de Regie voor

Telegrafie en Telefonie, tenslotte, met ingang van 1 augustus 1987 zonder specificering.

1.3. Op 26 april 1991 schrijft verzoeker de verwerende partij aan om haar aandacht te vestigen op wat hij noemt een heel bijzonder probleem met betrekking tot zijn situatie als leraar aan het P.H.H.I. Hij zet uiteen dat hij enerzijds nog steeds vastbenoemd leraar aan de dagschool van dat instituut is, anderzijds "intussen vastbenoemd inspecteur bij het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu". Om aanspraak te kunnen maken op de pensioenregeling voor het onderwijs, zou hij niet langer bij het Ministerie blijven met dien verstande dat bij de provincie voor hem een oplossing buiten het P.H.H.I. gezocht zou worden -hij zou dus geen les meer moeten geven- maar wel zijn leraarswedde zou behouden.

1.4. Met een 4 mei 1991 gedateerde brief antwoordt de verwerende partij hem dat hij geen twee vaste benoemingen kan cumuleren, dat hij dus een definitieve keuze zal moeten maken, ofwel zijn leraarsambt aan het P.H.H.I. opnieuw opnemen ofwel zijn opdracht bij het Ministerie voortzetten; ingaan op andere oplossingen dan het opnieuw opnemen van zijn leraarsambt, acht, zo wordt verzoeker meegedeeld, de bestendige deputatie niet opportuun.

1.5. Met een brief van 28 juni 1991 laat verzoeker de verwerende partij weten dat hij op 1 augustus 1991 wenst te hernemen in het provinciaal instituut en op 1 oktober 1991 (of 1 september 1991) in de regeling terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen (TB/55) wil stappen op voorwaarde dat het rustpensioen vanaf 60 jaar (verzoeker is geboren op 7 juli 1936) berekend zal worden op zijn laatste activiteitswedde in het onderwijs. Indien dat niet kan, vraagt hij de verlenging

met 1 jaar van zijn verlof zonder wedde. "Enkel indien", zo vervolgt hij, "de Bestendige Deputatie deze verlening zou weigeren, zal ik inderdaad (en automatisch) op 1 augustus 1991 mijn ambt als leraar in het P.H.H.I. te Hasselt terug opnemen".

1.6. Met een 9 juli 1991 gedateerde brief antwoordt de verwerende partij verzoeker : het cumuleren van twee vaste benoemingen heeft automatisch de beëindiging van de vaste benoeming in het onderwijs tot gevolg; verzoeker kan terugkomen naar het onderwijs, doch enkel als tijdelijk personeelslid; als tijdelijk personeelslid kan hij geen terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen krijgen; bij de provincie, verwerende partij, kan hij geen pensioenrechten meer doen gelden .

1.7. Met een brief van 20 juli 1991 reageert verzoeker. Hij plaatst zich op het standpunt dat er geen formele wet of geen koninklijk of ministerieel besluit bestaat die een dubbele benoeming verbiedt, dat in bepaalde concrete situaties de Raad van State evenwel heeft beslist dat in normale omstandigheden de tweede vaste benoeming in principe de eerste vaste benoeming doet beëindigen tenzij de betrokkene werd misleid. De Raad van State, zo betoogt hij, gaat er immers van uit dat door het aanvaarden van de meer recente benoeming de betrokkene te kennen heeft gegeven af te zien van de eerste benoeming. Hij zet dan uiteen dat dit bij hem nooit het geval is geweest, -"uit heel het dossier spreekt mijn bezorgdheid om toch zeker niet zo maar mijn aanspraken op een behoorlijk pensioen op te geven"- en dat hij is misleid -"Op uw Dienst (Provinciaal Onderwijs) werd me steeds gezegd dat ik geen enkel nadeel voor mijn carrière in het Provinciaal Onderwijs te vrezen had tijdens mijn afwezigheid, behalve de louter financiële consequentie dat voor ieder jaar dat ik "ambtenaar" zou zijn in plaats van leraar, mijn later

leraarspensioen maar voor 1/60e en niet voor 1/55e zou meetellen"-.

1.8. Op 24 juli 1991 schrijft verzoeker aan de verwerende partij : "Behoudens officiële verlenging van mijn verlof zonder wedde, wens ik U nogmaals duidelijk te stellen dat ik vanaf 1 augustus 1991 mijn betrekking als vastbenoemd leraar in het Provinciaal Hoger Handelsinstituut te Hasselt wens terug op te nemen".

1.9. Op 27 augustus 1991 dient verzoeker bij de verwerende partij een aanvraag in om terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen (TBS 55+) met ingang van 1 oktober 1991. "Uiteraard", zo vervolgt hij, "gaat deze aanvraag samen en is afhankelijk van het weder in dienst treden in het P.H.H.I. vanaf 1.8.1991".

1.10. Met een brief van 18 maart 1992 aan de verwerende partij verklaart de Gemeenschapsminister van Onderwijs er zich mee akkoord dat verzoeker niet als ontslagnemend wordt beschouwd als leraar, dat hij echter ontslag dient te nemen als Rijksambtenaar.

1.11. Met een brief van 2 juni 1992 aan de verwerende partij meldt het Rekenhof dat het behoud van de hoedanigheid van vastbenoemd personeelslid bij de provincie niet overeen is te brengen met de op 1 augustus 1985 ingaande vaste benoeming van 16 september 1985 bij het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin "zodat de belanghebbende bij het provinciebestuur per 1 augustus 1985 dient te worden ontslagen". Het Hof motiveert zijn standpunt als volgt : "Het statuut bevat immers geen enkele bepaling die het provinciepersoneel in staat stelt de administratieve loopbaan te vrijwaren in hun oorspronkelijk bestuur, terwijl zij een andere definitieve betrekking bekleden in een andere overheidsdienst of openbaar bestuur".

1.12. Met een nota van 11 juni 1992 legt de administratie de zaak voor aan de bestendige deputatie. Zij stelt voor "het ontslag van de heer CORTHOUTS op 1 augustus 1985 te bevestigen".

1.13. Bij besluit van 17 juni 1992 van de Bestendige Deputatie wordt verzoeker "m.i.v. 1 augustus 1985 ambtshalve ontslagen uit zijn ambt van leraar aan het Provinciaal Hoger Handelsinstituut te Hasselt". De aanhef van het besluit luidt als volgt :

"Gelet op haar besluit dd. 25 september 1969, nr. 145/2680, houdende benoeming in vast verband van de heer Arsène CORTHOUTS als leraar aan het Provinciaal Hoger Handelsinstituut te Hasselt;

.../...

Gelet op het feit dat de heer A. CORTHOUTS met ingang van 1 augustus 1985, bij Koninklijk besluit dd. 16 september 1985, vast benoemd werd bij het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin;

Gelet op het feit dat de heer CORTHOUTS zijn werkgever, met name het provinciebestuur van Limburg, niet tijdig heeft in kennis gesteld van deze vaste benoeming;

Gelet op de rechtspraak van de Raad van State, met betrekking tot de cumulatie van twee voltijdse betrekkingen als vastbenoemde, en de daaruit voortvloeiende onverenigbaarheid;

Overwegende dat de inrichtende Macht pas op 26 april 1991 in kennis werd gesteld van de vaste benoeming bij het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin;

Gelet op het overleg met de Vlaamse Gemeenschap, departement Onderwijs, dat werd gevoerd met betrekking tot dit dossier;

Gelet op het schrijven van het Rekenhof dd. 2 juni 1992, waarbij het Hof erop wijst dat het behoud van de hoedanigheid van vastbenoemd personeelslid bij het provinciebestuur met die benoeming niet overeen is te brengen zodat de belanghebbende bij het provinciebestuur per 1 augustus 1985 dient te worden ontslagen;

Gehoord het verslag van J. VAN BREE, lid van het College;"

2. Overwegende dat de verwerende partij diverse excepties van onontvankelijkheid opwerpt : verzoeker heeft geen belang, want het bestreden besluit is zuiver declaratief, verzoekers ontslag was immers van rechts-

wege ingetreden op het ogenblik waarop hij zijn tweede vaste benoeming aanvaardde, door welke aanvaarding hij te kennen heeft gegeven niet meer ter beschikking van de provincie te staan; de Raad van State is onbevoegd, want verzoeker streeft in werkelijkheid enkel de erkenning na van zijn subjectief recht op pensioen als leraar; zelfs indien geen van beide vorige excepties gegrond is, is de Raad van State in elk geval niet bevoegd om kennis te nemen van het verzoek om veroordeling tot schadevergoeding voor pensioenverlies, ook niet wanneer die vordering beschouwd moet worden als een eis tot herstelvergoeding in de zin van artikel 11 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

2.1. Overwegende dat in de veronderstelling dat verzoekers ontslag inderdaad van rechtswege het gevolg was van zijn tweede vaste benoeming, zulks nog niet betekent dat de beslissing die het zich realiseren van dat gevolg vaststelt, een declaratieve handeling is; dat zulk een beslissing een constitutieve beslissing is die rechtens bindend de rechtstoestand van de betrokkene vaststelt; dat zonder die beslissing de rechtstoestand van de betrokkene niet rechtens als vaststaand beschouwd kan worden; dat ook 's Raads arrest nr. 24.651, THYS, van 18 september 1984, waarin de verwerende partij steun voor haar opvatting zoekt, het bestreden ontslagbesluit niet als declaratief heeft afgedaan, zoniet zou hij het beroep als onontvankelijk hebben verworpen, wat de verwerende partij in de huidige zaak van de Raad nu wel verwacht; dat de eerste exceptie wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat ook al vordert een verzøkende partij bij de Raad van State de vernietiging van een administratieve beslissing enkel en alleen om reden van de negatieve gevolgen van die beslissing op zijn subjectieve rechten, zijn vordering daarom nog geen vordering wordt tot erkenning van een subjectief recht; dat één zaak is een geschil over het bestaan van een

subjectief recht -geschil waardoor de Raad van State op grond van de artikelen 144 en 145 van de Grondwet principieel niet bevoegd is- een andere een geschil over een administratieve beslissing die het ontstaan van een subjectief recht in de weg staat; dat te dezen men in dat laatste geval verkeert; dat de tweede exceptie wordt afgewezen;

2.3. Overwegende dat de Raad wel bevoegd is om de beslissing die verzoeker pensioenverlies berokkent te vernietigen, dat hij niet bevoegd is om verzoeker schadevergoeding voor dat pensioenverlies toe te kennen; dat de derde exceptie moet worden aangenomen;

3. Overwegende dat verzoeker in een eerste annulatiemiddel de schending aanvoert van de formele-motiveringswet van 29 juli 1991;

3.1. Overwegende dat het ter afwijzing van het middel volstaat met de verwerende partij vast te stellen dat uit het dossier van de zaak genoegzaam blijkt dat verzoeker de redenen die aan het bestreden besluit ten grondslag liggen duidelijk kende, dat hij met de erin ingenomen standpunten zelfs geconfronteerd werd en tegen die standpunten inging alvorens het besluit werd genomen; dat het middel niet dienend is;

4. Overwegende dat in zijn eerste annulatiemiddel verzoeker voorts de motieven van de bestreden beslissing zelf bekritiseert; dat hij dat ook in zijn vier andere annulatiemiddelen doet; dat alzo al die middelen ertoe strekken aan te tonen dat de verwerende partij geen rechtsgeldige motieven had om de bestreden beslissing te nemen;

Overwegende dat verzoeker in dat opzet maar kan slagen als hij ertoe komt de motieven die de verwe-

rende partij in haar besluit heeft opgenomen, te ontcrachten;

Overwegende dat wanneer men de motivering van het bestreden besluit overloopt, men er twee motieven in aantreft; ten eerste, verzoeker heeft de verwerende partij niet tijdig in kennis gesteld van zijn vaste benoeming bij het Ministerie van Volksgezondheid; ten tweede, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State en het schrijven van het Rekenhof, houdt evenvermelde benoeming ipso facto het einde in van de vaste benoeming bij de verwerende partij;

4.1.1. Overwegende dat tegen het eerste motief verzoeker inbrengt dat in geen van de achtereenvolgende besluiten van de verwerende partij waarin zij hem terbeschikkingstelling toestond, welke bepaling dan ook te vinden is die hem ertoe verplichtte melding te maken van zijn vaste benoeming bij het Ministerie; dat hij er ook tegen inbrengt dat hij nooit zijn administratieve situatie voor de verwerende partij verborgen heeft gehouden;

4.1.2. Overwegende dat dit betoog rechtens nutteloos is; dat het besproken motief immers onmogelijk de bestreden beslissing kan wettigen; dat als de verwerende partij meent verzoeker te mogen verwijten dat hij haar niet tijdig op de hoogte heeft gebracht van zijn nieuwe vaste benoeming, ze hem een tuchtfeit aanwrijft; dat tuchtfeiten maar bestraft kunnen worden na een tuchtprocedure;

Overwegende echter dat het tweede onder 4. vermelde motief voor de verwerende partij doorslaggevend geweest moet zijn; dat het trouwens logischerwijze op zich moet volstaan : als de tweede vaste benoeming van verzoeker uit zichzelf een einde maakt aan zijn eerste vaste benoeming, dan is er niets meer van doen om zijn

ontslag vast te stellen; dat in haar memorie van antwoord de verwerende partij dan ook terecht kan stellen dat in het geheel van het besluit de vermelding dat verzoeker heeft nagelaten tijdig te verwittigen "niet het dragende feit was", dat het dragende feit de dubbele vaste benoeming was; dat het derhalve van geen belang is wat zij met de vermelding van het niet tijdig geïnformeerd zijn voor heeft gehad -, het aanmerken van een verzwarende omstandigheid of van de ontstentenis van een verzachtende omstandigheid, of, zoals zij in haar memorie van antwoord staande houdt, het verklaren waarom zij pas op 17 juni 1992 haar ontslagbesluit heeft genomen, of wat dan ook;

4.2.1. Overwegende dat tegen het tweede motief van de bestreden beslissing -verzoeker verloor van rechtswege zijn hoedanigheid van vastbenoemd personeelslid van de provincie door het aanvaarden van zijn vaste benoeming bij het Ministerie- verzoeker inbrengt wat volgt :

- 1) er is geen formele tekst die de omstreden dubbele benoeming verbiedt;
- 2) de verwerende partij heeft niet aangetoond dat verzoekers situatie identiek is als die behandeld in de rechtspraak van de Raad van State, met name in de arresten nr. 19.886, HENDRIX, van 30 oktober 1979, nr. 20.015, DE CLERCQ, van 8 januari 1980, en nr. 24.651, THYS, van 18 september 1984; die situatie is niet identiek; ze is het niet op het stuk der toepasselijke teksten, want in het te dezen toepasselijk decreet van 27 maart 1991 dat betrekking heeft op het gesubsidieerd onderwijs, is geen bepaling te vinden als die van artikel 86 van het decreet van 27 maart 1991 dat geldt voor het gemeenschapsonderwijs, naar luid van welke bepaling de personeelsleden ambtshalve worden ontslagen vanaf het ogenblik van hun vaste benoeming in een voltijdse betrekking in hoofdamt buiten het gemeenschapsonderwijs; de situatie met die welke zich voordeed in het voornoemde arrest nr. 20.015 is niet identiek,

want daar was de betrokkene voor onbepaalde tijd ter beschikking gesteld, verzoekers toegelaten afwezigheid integendeel was essentieel beperkt in de tijd; die twee situaties verschillen nog onderling omdat blijkens zijn arrest nr. 20.015 het voor de Raad in essentie draaide om het feit of de betrokkene al dan niet nog ter discretionaire beschikking van de vroegere bestuursoverheid zou staan en of bijgevolg het dienstverband met die overheid werd verbroken, terwijl hij, verzoeker nog wel ter discretionaire beschikking van de verwerende partij stond, er slechts in gemeenschappelijk akkoord een tijdelijke opschorting was en hij het dienstverband met haar niet heeft verbroken; dat hij een bewijs daarvan ziet in het feit dat hij begin schooljaar 1989-1990 zijn bezwaren heeft doen kennen tegen een gedeeltelijke overheveling van zijn betrekking aan het P.H.H.I. naar een andere onderwijsinstelling;

3) de verwerende partij heeft verzoeker misleid door "niet op de hoogte geweest te zijn van de 'gevaren' van een dubbele benoeming"; de toenmalige directeur van de provinciale onderwijsadministratie heeft verzoeker steeds verklaard "dat ik geen enkel risico liep voor mijn loopbaan in het provinciaal onderwijs indien ik tijdelijk terug ambtenaar zou worden, behalve een heel klein pensioennadeel"; in juli 1985 heeft verzoeker aan de provinciegriffier een exemplaar van zijn eindstage-verslag overhandigd en deze heeft hem niet attent gemaakt op de administratieve consequenties van zijn vaste benoeming bij het Ministerie van Volksgezondheid; op 12 juni 1987 heeft hij aan de provinciegriffier een brief geschreven waarin hij het had over zijn "eventuele vaste benoeming" bij de R.T.T. en met zijn brief van 22 juni 1987 heeft de provinciegriffier "naar aanleiding van mijn zo duidelijke brief" hem niet gewezen op het feit dat een dubbele vaste benoeming niet mocht; in zijn brief van 4 mei 1991 verwijst de provinciegriffier hem naar artikel 57 van het statutaire koninklijk besluit van 22 maart 1969, niet naar, zoals in het bestreden

besluit, "de rechtspraak van de Raad van State", waarvan de verwerende partij zelfs toen, op 4 mei 1991, blijkbaar niet op de hoogte was, evenmin als op 9 juli 1991, blijkens haar toen geschreven brief;

4) Daar blijkt "dat ik door misleiding of door onwetendheid, maar alleszins te goeder trouw, mij dubbel heb laten benoemen, uiteraard niet wetend welke de consequenties daarvan konden zijn", is het niet meer dan billijk dat men "mij zelf een keuze laat maken tussen beide functies"; in de ministeriële omzendbrief nr. 279 van 8 januari 1987 wordt dit keuzerecht van de ambtenaar trouwens uitdrukkelijk erkend; ook in zijn brief van 4 mei 1991 schrijft de provinciegriffier "dat U een definitieve keuze zal moeten maken" en vraagt hij "uw definitieve keuze kenbaar te maken", op welke brief verzoeker met zijn brief van 28 juni 1991 heeft geantwoord met te opteren voor terugkeer naar het P.H.H.I.;

Overwegende dat in zijn conclusie verzoeker herhaalt dat hij volledig te goeder trouw handelde, maar misleid werd door de verwerende partij, vooral door de brief van 22 juni 1987 van de provinciegriffier;

4.2.2. Overwegende dat er geen formele tekst van doen is om een dubbele voltijdse benoeming bij twee verschillende overheden te verbieden; dat immers, het aanvaarden van een vaste voltijdse benoeming inhoudt dat men zich "vast", definitief, voltijds ter beschikking stelt van de overheid bij wie men is benoemd; dat uiteraard men niet definitief voltijds ter beschikking kan staan van twee verschillende overheden;

Overwegende weliswaar dat om allerlei redenen in een gegeven geval dat definitief ter beschikking staan toch niet definitief zal kunnen blijken te zijn; dat dit echter niet wettigt dat de benoemde zou doen alsof zijn vaste benoeming een benoeming is die hij kan laten staan op het moment dat het hem zint; dat hij

dit trouwens niet zomaar kan, want dat zijn ontslag door de overheid aanvaard moet worden om uitwerking te hebben; dat alleen met zulk een negatie van de eigen aard van de vaste benoeming, men ertoe kan komen zich een tweede maal elders vast te laten benoemen in de overtuiging zijn eerste vaste benoeming te behouden;

Overwegende dat de onverenigbaarheid van twee voltijdse vaste benoemingen bij twee verschillende overheden er aldus toe leidt dat, binnen de grenzen waarbinnen hij over een keuzerecht beschikt, degene aan wie een tweede vaste benoeming wordt aangeboden, op dat tijdstip moet kiezen tussen het behoud van zijn eerste vaste benoeming en het aanvaarden van de tweede;

Overwegende dat die konsekwentie van de onverenigbaarheid van twee voltijdse vaste benoemingen zich voordoet of de in verzoekers tweede bezwaar aangestipte verschilpunten aanwezig zijn of niet;

Overwegende dat bedoelde konsekwentie ook niet vooronderstelt dat de overheid bij wie de betrokkene zijn eerste vaste benoeming heeft gekregen, hem er formeel van op de hoogte brengt dat hij geen tweede vaste benoeming bij een andere overheid kan aanvaarden; dat wie in overheidsdienst treedt uit zichzelf moet inzien dat dit niet kan, op zijn minst moet vermoeden dat het niet evident is dat dit kan en dus vooraleer hij de tweede benoeming aanvaardt zelf op informatie moet uitgaan of het wel kan; dat hooguit zou kunnen worden aangenomen dat de overheid, bijvoorbeeld nadat zij geconfronteerd is met zulk een vraag om informatie, haar ambtenaar uitdrukkelijk verklaart dat hij zich elders een tweede keer kan laten benoemen, hem, nadien, als hij dit heeft gedaan, niet als ontslagnemend bij haar kan beschouwen; dat in de "misleiding" die verzoeker in zijn derde bezwaar de verwerende partij ten laste legt -en waarbij hij de provincie Limburg, verwerende partij,

zonder meer identificeert met de door hem genoemde personeelsleden van die verwerende partij- een verklaring met die strekking niet voorkomt; dat verzoeker die verklaring ook niet kan plaatsen in de brief van 22 juni 1987 van de provinciegriffier die hij ziet als de voornaamste bron van misleiding waarvan hij zich het slachtoffer waant; dat die brief een antwoord is op zijn brief van 12 juni 1987; dat hij in die brief schrijft dat zijn stageperiode bij de R.T.T. normaal gesproken ten einde loopt op 31 juli 1987, "maar eventuele vaste benoeming zal om begrijpelijke administratieve redenen nog enige tijd op zich laten wachten na voormelde datum", dat hij vervolgens vraagt of hij op basis van het koninklijk besluit nr. 226 van 7 december 1983 voor 5 jaar terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden kan krijgen, "Ik overweeg namelijk van jaar tot jaar om toepassing van dat K.B. te verzoeken, met ingang van 1.8.1987 en dit van zodra ik nieuws heb over mijn statutaire toestand"; dat met zijn brief van 22 juni 1987 de provinciegriffier daarop antwoordt dat hij inderdaad voor maximum 5 jaar aanspraak kan maken op een terbeschikkingstelling op grond van het koninklijk besluit nr. 226; dat de provinciegriffier daarmee antwoordt op de hem gestelde vraag; dat men zich tevergeefs afvraagt wat er hem moest toe brengen verzoeker te wijzen op het probleem van de dubbele vaste benoeming; dat verzoekers brief immers liet uitschijnen dat hij "van jaar tot jaar" zijn terbeschikkingstelling zou aanvragen voorzover hij, "van jaar tot jaar", nog niet vastbenoemd was bij de R.T.T. en dus zijn toestand als personeelslid van de provincie in orde moest houden door verder ter beschikking te zijn gesteld; dat als verzoeker meent dat op een brief als die van 22 juni 1987 de verwerende partij moest reageren met een uiteenzetting van het probleem van de dubbele vaste benoeming, hij doet alsof iedereen behalve hijzelf zich op dat probleem moest storten, behalve hijzelf, die zich intussen wel inlichtte en liet inlichten over de diverse mogelijk-

heden van terbeschikkingstelling en over de voor- en nadelen van de pensioenregelingen afhankelijk waarvan hij, naar hij verklaart, zijn keuze tussen zijn vaste benoemingen zou maken;

Overwegende dat het keuzerecht dat verzoeker in zijn vierde bezwaar opeist, bestaat, maar dat het moet worden uitgeoefend op het tijdstip waarop de door het aanbod van een vaste benoeming elders de mogelijkheid tot kiezen tot leven komt; dat de omzendbrief waar verzoeker het over heeft, het niet anders zegt en dat het feit dat de provinciegriffier het anders zegt niet meebrengt dat het anders is; dat de goede trouw die verzoeker zichzelf allicht terecht toeschrijft, evenmin maakt dat het anders is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig oktober 1900 achtennegtig, door de XIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. BORRET.